Întrebare şi răspuns

Întrebarea 2: Nu este pasajul din Ezechiel 16.55: „... Sodoma şi fiicele ei se vor întoarce la starea lor de mai înainte ...", în legătură cu Matei 11.24: „... mai uşor va fi pentru pământul Sodomei în ziua judecăţii, decât pentru tine [Capernaume]", o dovadă că „chinul focului etern", pe care îl vor suferi Sodoma şi Gomora conform cu Iuda 7, trebuie să însemne: o „durată de un eon [epocă]", adică care se va sfârşi într-un final?

<u>Răspunsul A,</u>

dedicat prietenilor care şi-au păstrat încă atâta bun simţ încât sunt dispuşi să asculte şi să înveţe fără prejudecăţi şi să accepte întrebări.

În Geneza se vorbeşte mai întâi despre oameni în general, apoi despre părinţii Avraam, Isaac şi Iacov. Începând cu Exodul, prin cărţile istorice, Psalmi şi profeţi este vorba despre Israel şi naţiuni; adică despre ceea ce se întâmplă *pe pământ.* Lumea de dincolo este adusă în discuţie doar rar, şi atunci doar ca un domeniu neclar, al lumii umbrelor. Raze de lumină care depăşesc atât lumea pământească, cât şi lumea umbrelor de dincolo, precum profeţia referitoare la Domnul din Psalmul 16.9-11, sunt o adevărată raritate.

Au luat prietenii deja la cunoştinţă această constatare? — Sau nu este aşa? În ceea ce-l priveşte în special pe Ezechiel, constat: este vorba exclusiv despre Israel şi alte popoare, despre Ierusalim şi alte cetăţi *de pe pământ.* De câte ori în viaţa voastră creştină aţi citit deja Vechiul Testament în context, prieteni? De câte ori pe profetul Ezechiel în special? — Cine se simte pus la colţ prin aceste întrebări, să-şi spună: Nu trebuie să mă las prins în capcană şi să scot vreun pasaj din contextul său pentru a încerca să dovedesc ceva care este dincolo de această lume; nici nu trebuie să repet ce spun alţii doar pentru că *ei* o spun.

În Ezechiel 16 este vorba despre Ierusalim în poziţia sa în care s-a abătut de la DOMNUL (Iehova), ca o curvă. În afară de aceasta, începând cu versetul 44, este vorba despre Samaria şi Sodoma şi cele două cetăţi-fiice[1], precum şi, în treacăt, despre cetăţile Siriei şi ţările învecinate cu Siria şi despre cetăţile filistenilor.

Ce se spune despre Ierusalim şi aceste cetăţi? Că Ierusalimul s-a purtat mai rău decât celelalte. Şi ce altceva? Că toate trei: Sodoma, Samaria şi Ierusalimul, împreună cu cetăţile-fiice ale lor se vor întoarce la starea lor anterioară, versetul 55. În versetul 53, aceeaşi idee este exprimată prin: „Voi întoarce din nou captivitatea lor". Dacă prietenii sunt familiarizaţi cu expresiile Vechiului Testament, vor şti că aceasta este o formulă consacrată prin uz, pentru a spune că starea anterioară va fi restabilită. Că aşa stau lucrurile, arată, de exemplu, Iov 42.10. Boala lui Iov nu era o captivitate în sensul literal. El era captiv în starea sa de boală şi sărăcie. Starea sa anterioară de sănătate şi bogăţie a fost restabilită. Referitor la: „voi întoarce din nou captivitatea lor, captivitatea Sodomei şi a fiicelor ei, şi captivitatea Samariei şi a fiicelor ei, şi captivitatea captivilor tăi [ai Ierusalimului], în mijlocul lor", versetul 53, se pune întrebarea: A fost

[1] Cetăţile dependente de o cetate mai mare sunt numite fiice. Sunt cetăţi care sunt numite chiar „fiice": de exemplu „fiica Sionului", „fiica Babilonului".

Ierusalimul vreodată în captivitate în Sodoma și Samaria? Nu înseamnă asta pur și simplu: Tu ai parte de soarta Sodomei și a Samariei, adică voi trei nu mai sunteți ceea ce erați, ați fost loviți de pedeapsa care v-a fost impusă? Și ce înseamnă că starea anterioară a celor trei va fi restabilită altceva decât faptul că ele, cele care au căzut pradă pieirii, vor renaște *ca cetăți*? Contrariul acestui fapt este că o cetate, care a căzut pradă pieirii nu renaște. Un exemplu în acest sens este Babilonul: „Niciodată nu va mai fi locuit și nu va rămâne nimeni în el, din generație în generație" Isaia 13.20a. „«După cum a surpat Dumnezeu Sodoma și Gomora și cetățile lor vecine», zice DOMNUL, «tot așa nici un om nu va trăi acolo și nici un fiu al omului nu va locui temporar în el»" Ieremia 50.40. Așa cum Sodoma și Gomora dispăruseră pe vremea profetului, tot așa, la un moment dat în viitor, Babilonul va dispărea și va rămâne așa *pentru totdeauna.* — Dimpotrivă: este oare necunoscut faptul că Ierusalimul va renaște în strălucire în Împărăție, Isaia 54 și 60 și altele pasaje, chiar dacă va fi distrus din nou în criza viitoare, Isaia 29.1 și versetele următoare; Zaharia 14.1 și versetele următoare? La fel și Samaria. A fost cucerit de împăratul asirian, 2 Împărați 17, dar a rămas în picioare până în epoca creștină. A fost distrus, într-adevăr, în secolul al II-lea înainte de Hristos de către Ioan Hyrcanus, dar a fost reconstruit. Însă, așa cum Ierusalimul va suferi o distrugere în criza viitoare din partea împăratului din nord, viitorul asirian al profeților, la fel va păți și o cetate care va sta atunci pe locul sau în apropierea locului fostei Samaria. Isaia 28.1-4[2] și Mica 1.2-7 sunt martori. Cititorul care nu este familiarizat cu profeții s-ar putea mira. Dar aceleași evenimente istorice din vremea profeților au fost doar o prefigurare a ceea ce se va întâmpla „la sfârșitul zilelor", după cum spune o expresie consacrată din Vechiul Testament. Ierusalimul și Palestina sunt centrul căilor lui Dumnezeu cu pământul. Chiar dacă generațiile de oameni trec, pentru Duhul lui Dumnezeu rămân în descrierile Sale relațiile geografice, numele și relațiile țărilor și cetăților, precum și ale locuitorilor acestora cu Ierusalimul și Palestina. Să se observe Mica 1.3 și 4: nu a fost deloc așa când Salmanasar a cucerit Samaria. Dar acesta este limbajul profeților când vorbesc despre sfârșitul timpurilor. Și deci, ceea ce va sta în cetățile Samariei va purta numele acesteia ca ceva restaurat la sfârșitul timpurilor și în Împărăție. Vezi Ieremia 31, în special versetul 5, și aici pasajul nostru din Ezechiel, care nu spune nimic mai mult și nimic mai puțin decât că Samaria, locul și regiunea, va fi ceea ce a fost odinioară. Aș dori să întreb în mod expres: locuitorii vor fi *atunci* aceiași oameni care au trăit odinioară acolo? Cititorul să-mi ierte întrebarea; el va vedea imediat de ce o pun.

Apoi, o altă întrebare: Poate cineva îndrăzni să trateze aici a treia cetate altfel decât pe acestea două? Nu poate exista din nou o cetate Sodoma pe malul lacului care acoperă peisajul de odinioară al cetăților Sodoma și Gomora, Adama și Țeboim? Apoi, în continuarea întrebării de mai sus, locuitorii trebuie să fie aceiași oameni care au trăit odinioară acolo? Dacă prietenii, pentru care este scris acest text, se miră din nou, întreb în continuare: Nu știu ei oare că, potrivit cu Ezechiel 47.1-12, în special versetele 8-10, Marea Sărată va deveni un bazin de apă dulce? Ce este de mirat în faptul că malurile lacului s-ar putea deplasa; că în această zonă, atunci binecuvântată, ar putea apărea o cetate căreia i se va da numele de Sodoma, după modelul celui de odinioară? În prezent, în epoca săpăturilor arheologice la cetățile antice, interesul pentru malurile Mării Sărate este deja trezit de descoperirea ruinelor vechii Sodome.

[2] Nota traducătorului: În traducerea Elberfelder este o adnotare la versetul 1 - „cununa mândră" este probabil Samaria, și Samaria era așezată pe o movilă („culmea").

Vremea viitoare a instaurării Împărăției va aduce lucruri mult mai uimitoare, care au fost întotdeauna scrise în Scriptură, dar nu au fost crezute. Ioel 3.18 și Zaharia 14.8 vorbesc, de asemenea, despre acest râu (de luat în sens literal). De asemenea, Zaharia 14.10 pare să indice o transformare a părții montane *sudice* a țării[3], astfel încât aceasta va deveni[4] o câmpie precum Araba[5], astfel încât Ierusalimul, situat oricum deja la înălțime, va fi literalmente „înălțat": „Frumos în înălțimea sa, bucuria întregului pământ este muntele Sionului, în părțile de nord, cetatea Marelui Împărat" (Psalmul 48.2).

Așadar afirmația de atunci: „Sodoma și fiicele ei se vor întoarce la starea lor de mai înainte" are în vedere pur și simplu renașterea cetății și a localităților dependente de aceasta. — Nu este oare necinstit să lăsăm deoparte, în chestiunea Ierusalimului și a Samariei, cetăți cu același caracter reprobabil ca Sodoma (de aceea toate trei fiind numite surori!)? Nu se ridică oare rușinea în inima celor care tratează cu atâta frivolitate Cuvântul lui Dumnezeu, precum și în inima celor care acceptă fără să se gândească astfel de nebunii și le propun la rândul lor altora?

Acum mai rămâne întrebarea: Când citim un pasaj din Biblie în context, nu trebuie oare să ne întrebăm, dacă vrem să fim sinceri și să dăm dovadă de respect față de Cuvântul lui Dumnezeu: Care este scopul sau intenția prezentării? Am arătat răspunsul în legătură cu pasajul din Ezechiel. Care este scopul cuvintelor Domnului din Matei 11.20-24? Evident, acela de a compara cetățile Horazin, Betsaida și Capernaum cu cea a Tirului, Sidonului și Sodomei și să arate că, dacă Tirul și Sidonul ar mai exista acum, locuitorii lor ar fi mai dispuși să se pocăiască decât cei din Horazin și Betsaida; că, dacă Sodoma ar fi avut parte de ceea ce a avut Capernaum din partea Domnului, ea ar mai fi existat. În afară de aceasta, Domnul face referire la judecata viitoare a morților, când nu va mai exista pământ și, prin urmare, nici cetăți, Apocalipsa 20.4, pentru a stabili, prin comparație, că Tirul, Sidonul și Sodoma, adică foștii lor locuitori, vor scăpa cu o pedeapsă mai ușoară decât Horazinul, Betsaida și Capernaum, deoarece nu s-au bucurat de privilegiile acestora din urmă și, prin urmare, au avut o responsabilitate mai mică, oricât de răi ar fi fost și oricare ar fi fost natura pedepsei lor; conform principiului pe care îl auzim din gura Domnului în Luca 12.47,48: „Robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri; 48. iar cine n-a știut și a făcut lucruri vrednice de lovituri va fi bătut cu puține". Se găsește acolo ceva despre încetarea sau neîncetarea pedepsei? Se găsește în Matei 11 ceva despre *sentința* judecății, ce anume sau cât de mare este? Atunci de ce să introducem *durata* sentinței judecății, dacă aceasta nici măcar nu intră în discuție? Și este corect să vorbim doar despre Sodoma și să trecem cu vederea celelalte cinci cetăți, ca și cum ar fi aer?

În ceea ce privește, în cele din urmă, pasajul din *Epistola lui Iuda,* oricine poate vedea că Iuda prezintă consecvența căilor de guvernare ale lui Dumnezeu ca avertisment împotriva nepăsării. Poporul salvat din Egipt și îngerii căzuți sunt martori, iar cetățile Sodoma și Gomora și zona din jurul lor sunt comparate, în ceea ce privește acțiunile, cu aceștia din urmă prin cuvântul „la fel". Nu există niciun motiv să discutăm despre cuvântul „etern", acesta nu este scopul pe care Iuda îl are în vedere. Ceea ce este evident este că pedeapsa, în felul în care ea s-a abătut, continuă în ceea ce privește oamenii afectați de ea, deoarece ținutul a dispărut.

[3] Gheba era situată la granița de nord a lui Iuda și Rimon în sud.

[4] Vor avea loc destule cutremure, care să poată realiza aceasta, conform spuselor profeților și a Domnului Însuși.

[5] Araba (o câmpie) este ținutul situat pe ambele maluri ale Iordanului și Marea Moartă până la golfurile atlantice.

Fiecare dintre cele trei pasaje are sensul și scopul său specific: cel din Ezechiel, restaurarea cetăților distruse de pe pământ. Cel din Matei o comparație între atitudinea de inimă a locuitorilor din diferite cetăți față de lumina primită și responsabilitatea care decurge din aceasta. Cea din Epistola lui Iuda este o avertizare împotriva transformării harului lui Dumnezeu în desfrâu, versetul 4, în care trei exemple cunoscute atestă gravitatea solemnă a acestei avertizări în consecințele sale irevocabile.

Ca rezultat al studiului nostru, o ultimă întrebare: Este sincer sau nesincer să amestecăm aceste pasaje, ca și cum fiecare ar servi aceluiași scop, contrar a ceea ce se exprimă clar în ele, doar pentru a susține o teorie preferată, și anume că „etern" nu înseamnă „etern"? Dacă nu este nesincer, nu trădează oare o ignoranță și o neatenție demne de mustrare?

Observații ale redactorului:

Ce spun reprezentanții doctrinei împăcării universale despre acest răspuns și această interpretare? Ce spun ei, în primul rând, despre *tonul* în care este redactat? Întreb aceasta deoarece în anuarul precedent, nr. 5, în care a trebuit să ne ocupăm de această doctrină, pe care o considerăm contrară Scripturii, autorul răspunsului A, același cu cel al răspunsului de mai sus, vechiul nostru și credinciosul colaborator Franz Kaupp, a scris foarte serios cu privire la această chestiune, atât de serios încât chiar și *adversarii* doctrinei împăcării universale au considerat tonul *„prea aspru".* Dar criticii trebuie să știe că acel ton mi-a venit din suflet, altfel poate că nu aș fi preluat răspunsul! Ei bine, și astăzi? Este *tonul* răspunsului de mai sus tot „prea aspru"? Nu este el mult mai blând, tocmai pentru că este atât de des formulat sub formă de întrebare? Chiar dacă este foarte, foarte serios adecvat subiectului! — Este imposibil să mulțumești pe toată lumea! Aceasta să li se spună tuturor celor care sunt gata să critice, dar care nu întotdeauna ascultă și învață la fel de bucuroși! Ce critici, respingeri, scrisori aproape răutăcioase (trebuie să spun, cu regret!) despre acel număr 5 (1932), scrisori care nu se potrivesc cu adevărat copiilor lui Dumnezeu, mai ales că unele arătau că nu s-a citit deloc publicația! Toate aceste scrisori aveau însă un lucru comun, și dacă unii cititori ai acestor cuvinte s-ar simți acum vizați, atunci este doar bine! —, acela era folosirea Scripturii de-a dreptul îngrozitor de *superficial*, respectiv interpretarea *superficială* a Scripturii, de care s-au folosit acei frați. Cu așa ceva se poate dovedi, desigur, orice se dorește. Dar, după cum se știe, vrăjmașul folosește Scriptura *pentru fiecare* dintre învățăturile sale, totuși — este oare folosirea făcută de el altceva decât un abuz flagrant?! (Compară cu Matei 4!) Repet ceea ce am scris atât de des în acea ediție (în răspunsul meu): „Fraților, trebuie să vă «treziți din cursa diavolului», conform 2 Timotei 2.26!" Domnul să vă dea har pentru aceasta, precum și pentru a „împărți drept Cuvântul adevărului (2 Timotei 2.15), ca să nu amestecați totul în ceea ce privește Israelul, lumea, biserica etc.!

Cât de mult se întâmplă aceasta se vede foarte bine din modul în care acei frați tratează pasajul principal al problemei de față: Ezechiel 16.55! Când, cu ocazia ultimei mele călătorii în sudul Germaniei, mi s-a menționat de mai multe ori acest pasaj, adică de către oponenții doctrinei împăcării universale, care erau totuși neliniștiți de aceasta, am început treptat să fiu pur și simplu revoltat în interior de modul în care învățătura despre împăcarea universală privează de solemnitate și anulează semnificația unor afirmații clare din Noul Testament, precum Iuda 7, printr-o declarație profetică care este spusă în contextul lui Israel! Am spus de mai multe ori atunci că nu este acceptabil să punem profețiile cu un limbaj atât de puternic profetic pe aceeași treaptă cu o *afirmație* clară din Noul Testament, pentru a o atenua apoi. — Și apoi, în general,

profețiile profetului *Ezechiel*, care sunt adesea atât de grele și de tainice, încât înțelegem oarecum de ce evreilor le era interzis să citească acest profet înainte de vârsta de 30 de ani! M-am ocupat foarte des de această carte, chiar de la începutul vieții mele spirituale. Autorul întreabă foarte insistent dacă toți cei care sunt atât de grăbiți să interpreteze acel pasaj în acel mod ar fi citit deja toată Biblia și de câte ori pe Ezechiel și altele asemenea. Ei bine, eu am citit complet Biblia destul de des, de câțiva ani o citesc de două ori pe an (ceea ce aș dori să recomand!), dar niciodată nu mi-au venit în minte, în legătură cu pasajul nostru, vreo îndoială sau vreo presupunere de genul acelei interpretări, așa cum le place reprezentanților doctrinei împăcării universale! Am văzut întotdeauna în expresia *profetică* „Ierusalim și fiicele sale”[6], „Samaria și fiicele sale”, „*Sodoma și fiicele ei*” ceva altceva, să zicem ceva mai tainic, decât o simplă denumire a locuitorilor acelor cetăți. În schimb, limbajul din Matei 11 și Iuda 7 este totuși atât de clar și se referă fără echivoc la oameni, încât o neînțelegere ar trebui să fie exclusă. Dar dacă, desigur, așa cum sugerează răspunsul A de la final, se dorește a se dovedi că „*etern*” *nu înseamnă* „*etern*”, atunci orice mijloc este bun. Acest lucru nu se vede nicăieri atât de clar, ca în lucrările relevante despre „doctrina eonilor”, și aș dori să menționez încă o dată, așa cum am făcut în numărul 5/1932, cele (3) excelente eseuri ale lui J. Warns și Erich Sauer din publicația „Saat und Ernte” din 1932 despre acest subiect și alte subiecte conexe.

Încă o „întrebare” referitoare la acest subiect, pentru a vorbi în limbajul colaboratorului nostru de mai sus! Aș dori să rog cu seriozitate pe reprezentanții doctrinei împăcării universale să se ocupe de aceste „întrebări”; „întrebări” referitoare la pasajul nostru, despre care unul dintre cei mai importanți dintre acei învățători a exclamat triumfător: „Nimeni nu a combătut încă o afirmație bazată pe acest pasaj, că Sodoma și Gomora ar ieși odată din pedeapsa focului etern!” (Ce aroganță!)

Îi întreb pe cei care în expresiile respective ... „Sodoma și fiicele ei” văd persoane, adică pe foștii locuitori ai tuturor acelor cetăți menționate — îi întreb: care este *„starea dinainte”* în care ar trebui să fie readuși? (Traducerile sunt toate similare aici, de același fel, cum ar fi, de exemplu, și cea a lui Menge: „starea anterioară”.) Ar dori dragii și stimabilii frați să se exprime o dată în privința aceasta? Se referă „starea anterioară” — adică dacă este vorba despre locuitorii de atunci! — la starea în care se aflau *sodomiții* înainte ca judecata să-i lovească (Geneza 1 9), atunci nu pot considera că ar fi vorba de o restaurare specială, demnă de urmat! Atunci ei — locuitorii din Sodoma și Gomora etc. — s-ar afla totuși exact în aceeași stare deznădăjduită ca înainte și ar trebui să cadă pradă unei noi judecăți! Ce dureroasă ar fi „restabilirea tuturor lucrurilor” (acea expresie din Faptele apostolilor 3.21, dacă aș înțelege-o așa cum o înțeleg aceștia!), dacă ea ar readuce oamenii de odinioară în *starea lor anterioară!* Sau se referă „starea anterioară” la cea din Paradis? Dar scrie totuși de trei ori „*spre binele lor* (al vostru)...”? Și „Sodoma și fiicele ei” nu se aflau totuși în Paradis?! Dar dacă am vrea să trecem cu vederea toate acestea — vom fi noi, oamenii, *readuși* vreodată în starea paradisiacă de odinioară ? Nu avem noi *în Hristos* mai mult, ceva mai mare?! etc. etc. Dar mai departe: dacă „Sodoma și fiicele ei” — atunci de ce nu și alții care au fost judecați? Și dacă totuși și alții care au fost judecați (chiar dacă nu scrie în Scriptură!), atunci probabil că și Datan și Abiram („ceata lui Core”) vor fi readuși la starea de odinioară, astfel încât istoria căderii lor s-ar repeta? Dar poate că acei frați vor spune: nu, ci aceștia se încadrează sub cuvântul din Romani 11.26, „tot Israelul”! O, ce tot felul de lucruri s-au făcut din acest pasaj, ignorând complet faptul simplu că acolo este vorba

[6] A nu se confunda cu „fiice al Ierusalimului” (Luca 23.28), ceea ce în vorbirea Domnului se referă la oameni!

despre „Israel în ansamblu” în unitatea sa dorită de Dumnezeu a celor 12 semințiі, dintre care va fi mântuită „rămășița”! (Romani 9.27; 11.4) Destul despre aceasta, nu este locul aici să vorbim în detaliu despre acest lucru, dar trebuie să-mi exprim durerea că Romani 9—11, aceste capitole puternice, sunt adesea interpretate atât de grosolan de către doctrina împăcării universale, de parcă ele ar susține în mod evident această doctrină! Nu, dimpotrivă, exact opusul, așa cum arată deja Romani 9.27!

Deci, ce se înțelege prin „a fi readus la starea *anterioară*”? Căci dacă acei locuitori de odinioară nu „suferă pedeapsa focului etern” (Iuda 7), deoarece, la fel ca lui Horazin etc., le va fi „mai ușor” (dar totuși nu „bine”?!) în ziua judecății (Matei 11), sau dacă în Iuda 7 „etern” nu ar trebui să însemne cu adevărat „pentru totdeauna”, atunci „starea anterioară” ar trebui să fie una frumoasă, demnă de dorit, un mare câștig! Este sau ar fi așa? Să nu spunem „da” în pripă, comparând lucrurile cu „Germania dinainte de război” și spunând: dacă am fi trăit altfel („mai pioși” etc.), atunci judecata războiului pierdut nu ne-ar fi lovit! — — „Dacă, dacă, dacă...” Cum ar trăi sodomiții dacă ar renaște ca „sodomiți”, dacă ar fi readuși la starea lor *„anterioară”*? Ar trăi ca „sodomiți” și — ar trebui să facă aceasta veșnic (sau, în sensul celor menționați, un „timp de eoni”)? — Ce rușine ar fi atunci pe noul pământ!! Recunosc că această consecință s-ar putea să nu fi fost (încă) trasă de acei frați — dar nu este ea evidentă? Fraților, mă adresez cu adevărată iubire judecății voastre de conștiință spirituală!

De aceea — cât de simplu este dacă nu ne referim la acest pasaj la locuitori ca atare, ci la cetăți, cetăți-filiale, sate, adică la peisajul rural și apoi le găsim pe toate trei (Ierusalim, Samaria, Sodoma) restaurate în frumusețea lor inițială în Împărăția de o mie de ani, la care se referă, ca sfârșit al căilor lui Dumnezeu cu Israelul în ansamblu, toate aceste minunate declarații profetice, care nu contrazic în nimic pasajul din Iuda 7, ci lasă acea „pedeapsă a focului etern” la locul ei și îndreptate împotriva celor care și-au atras-o odată pe bună dreptate. Dacă „împărțim drept” Cuvântul, nu ajungem să infirmăm afirmațiile clar revelate ale Noului Testament cu preziceri profetice mai mult sau mai puțin obscure și poate încă neclare pentru noi din Vechiul Testament, ci lăsăm totul *în contextul* său, așa cum este scris și ne supunem adevărului, chiar dacă acesta ne zdrobește opiniile preferate. Dar este mai bine ca aceasta să se întâmple aici, pe pământ, unde putem deveni din nou „treji” (așa cum s-a spus mai sus), decât apoi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, unde — chiar dacă nu ne pierdem viața eternă, totuși putem pierde multe, dacă viața noastră de aici nu a corespuns cu ceea ce Dumnezeu Și-a propus pentru noi! O, dacă am umbla cu *toții* mai mult în lumina scaunului de judecată, am lua cu toții Cuvântul lui Dumnezeu în toate părțile și manifestările Sale cu adevărat mai în serios! Fie ca *Domnul* să ne facă *Cuvântul Său* mai important prin *Duhul Său* și să ne facă mai ascultători față de „El, Cel cu care avem de-a face” (Evrei 4.12 și versetele următoare), adică și în ceea ce privește învățătura! *„Ia seama la tine însuți și la învățătură!”* (1 Timotei 4.16). El să ne binecuvânteze pe toți! El să ne binecuvânteze Cuvântul Său etern!

„Creșteți în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui fie gloria și acum și în ziua eternității! Amin.” (2 Petru 3.18)

Titlul original: *Frage 2: Ist nicht die Stelle Hes. 16.55: „... Sodom und Töchter werden zu ihrem früheren Stande ...“, in Verbindung mit Matth. 11.24: ...*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 41-48, Vol. 18, Anul 1933.